

m

V osamění

Dorothy B.
Hughesová

V osamění

přeložil Martin Pokorný

Praha 2024
maraton

Knihu finančně podpořila Nadace Český literární fond

N A D A C E

Dorothy B. Hughes
In a Lonely Place

Copyright © 1947, 1975 by Dorothy B. Hughes
Czech translation published by arrangement
with Diana Finch Literary Agency acting
in conjunction with The G Agency

Czech edition © Maraton, 2024
Translation © Martin Pokorný, 2024

ISBN 978-80-88411-30-7

Pro Charlotte

*Zvečera jeden potřebuje s někým promluvit,
někoho hledat, když jsi v osamění.*

– J. M. Synge

KAPITOLA PRVNÍ

1

Stát na útesu s výhledem na večerní moře bylo příjemné, mlha se zvedala v průsvitných závojích a dotýkala se ho na tváři. Cosi se v tom podobalo létání: pocit, že se nad plazivou zemi vznesl do výšky a stává se částí nekrotnosti vzduchu. Též jako by ho obemykal neznámý a podivný svět oparu, mračka a větru. Létal v noci rád, a když se válka s prasknutím zarazila a dodrolila ke konci, scházelo mu to. Lety malým soukromým letadlem byly neporovnatelné. Vyzkoušel si je – a měl pocit, jako by se od precizních nástrojů vracel ke kamenné seceře. Nic, co by mu nahradilo divoké létání, zatím neobjevil. Jen málokdy zachytil sebemenší dílek toho pocitu nadvlády, rozjařenosti a volnosti, který samota na obloze přinášela – ale teď ho tu náznak byl při shlížení na oceán hrnoucí se donekonečna od obzoru nad silnicí s plazivým provozem a tečkami světél podél pláže. Obrys plážových domků se klikatil proti nebi, ale nezakrýval bledou pustinu písku ani neklidná tmavá vodstva.

Nedokázal pochopit, proč sem nepřijel dřív. Vždyť to nemá daleko. Vlastně ani nevěděl, proč sem přijel dnes. Při nasedání do autobusu neměl cíl. Jen neklid. A autobus ho přivezl sem.

Napráhl do mechové mlhy ruku, jako by ji chtěl lapit, ale ruka gázou prošla a on se usmál. Tohle je taky dobré: jeho ruka je letadlo a proráží mrakem. Vzduch od moře voněl, tma ho hebce obepínala. Znovu skrz neklidnou mlhu prostřelil rukou.

Rozčílilo ho, když nenadálý autobus na ulici za ním rozprášil klid odpudivým hlukem, pachem a světlem. Ten vpád v něm vyvolal prudký hněv. Bleskurychle se ohlédl, aby dal rozčilení najevo. Jako by ta hřmotná bedna měla kromě schopnosti pohybu i život a před jeho nelibostí ucukla. Ale při tom, jak otáčel hlavu, spatřil dívku. Právě vystupovala. Neviděla ho, protože z něj tanul jen obrys v mlze a tmě; nemohla tušit, že si ji zakresluje do paměti jako na papír.

Ta drobná tmavovláška s kulatým obličejem byla víc než pohledná: byla hezká – byla to půvabná dívka. Načrtnutá hnědými odstíny, hnědé vlasy, hnědý kostým, hnědé střevíce a kabelku, dokonce i hnědý plstěný klobouček. Začal o ní uvažovat, hned jak vysedala; nevrací se z nákupu – nenese balíčky; a nejde na večírek – kostýmek na míru, solidní střevíce. Musí se vracet z práce, což znamená, že na tomhle osamělém nároží vystupuje z autobusu do Brentwoodu každý večer – mrkl na fosforeskující ciferník hodinek – v sedm dvacet. Možná dneska zůstala přesčas, ale to se dá snadno ověřit.

Pravděpodobnější je, že má práci ve filmových studiích, v šest zamyká, hodinka na cestu domů.

Zatímco o ní přemítal, autobus se odkodrcal a ona přecházela přes šikmou křižovatku směrem přímo k němu. Ale nešla přitom k němu; neměla potuchy, že tam ve vysoké mlžné tmě stojí. Zahlédl její tvář znovu, když procházela pod žlutou mlhovkou, a viděl, že jí ta tma, mlha a samota vadí. Vykročila po California Incline; slyšel její podpatky bušit do zakřiveného chodníku, jako by ji ten zvuk uklidňoval.

Nevydal se za ní hned. Vlastně ji ani nechtěl následovat. Dal se po klesajícím vinoucím se chodníku do pohybu naprosto mimoděk. Nedošlapoval tvrdě jako ona a nešel rychle. Nicméně ona ho za sebou slyšela. Věděl, že ho slyší, jelikož podpatek vyklepl dobu navíc, jako by se zapotácela, a kročeje zrychlily. On sám nezrychlil, dál si vyšlapoval zlehka, ale protáhl krok a pousmál se. Je vystrašená.

Mohl ji snadno dohonit, ale neudělal to. Ještě je brzy. Bude lepší počkat, až mine vypouklou střední část chodníku, a pak podniknout útok. Tiše vykřikne, možná jen hlesne, až se vedle ní objeví. A tiše řekne: „Ahoj.“ Pouhé „ahoj“. Ale její strach zesílí.

Zrovna střední vypouklinu minula a nacházela se na posledním, klesajícím úseku. Spěchala. Když ale na ten úsek dospěl, dole do zatáčky zabočilo auto a vrhlo na ni i na něho své dotěrné světlo. Znovu mu tváří zacukal hněv; zvolnil krok. Auto do svahu zrychlilo a minulo ho, ale stalo se, co se stát nemělo – tma byla prolomená. Jako někde na přehlídce následoval za prvním autem proud vozidel, která se otírala

reflektory o cestu, silnici a protější vysokou jílovou stěnu Palisád. Dívka je v bezpečí; cítil z jejích kroků úlevu. Hněv do něho bušil jako do bubnu.

Když dorazil do zatáčky, ona už přecházela ulici: hnědá figura pod žlutou mlhovkou vyznačující křižovatku. Sledoval ji, jak přechází, ocitá se na opačném chodníku a mizí v tmavé brance jednoho z trojice domů, které se tam choulí k sobě. Mohl ji následovat, ale domy byly osvětlené, někdo tam na ni v domácím světle čeká. Neměl výmluvu, proč ji ke dveřím následovat.

Jak tam tak stál, doplul k zatáčce bleděmodrý autobus a vystoupila z něho žena ve středním věku. Nasedl si. Bylo mu jedno, kam pojedje, jen když ho to odnese od té mlhovky. Uvnitř sedělo pár cestujících, samé ženské, fádni cuchty. Řidič byl hranatý chlapík jako ze statku; kasičkou s drobnými otáčel s rachotivým hlukem a zíral do noci. Jízdné činilo niklák.

Uzavření v osvětleném boxu klouzali podél temných útesů.

Po celé délce silnice se táhly mohutné plážové vily a kluby a zahrazovaly moře. Podél oken se tiše kradla mlha. Autobus vůbec nezastavoval, dokud nedojel ke konci příslušného úseku silnice a za ostrou zatáčku. Na zastávce vysedl.

Bylo jasné, že teď už se linka odpojí od moře a vjede do tmavého kaňonu. Vykročil a po jednom krátkém domovním bloku stanul v malé obchodní čtvrti. Sám nevěděl proč, dokud se neocítl na tom nároží a nerozhlédl se po ulici. Nabízela několik stánků

s hamburgery, zastrčenou drogerii s bistroem a bar. Potřeboval si dát panáka.

Byl to sympatický bar: od lodní přídě, která trčela na chodník, až po sšeřelou dutinu lodi. Byl to bar pro chlapy, i když se v něm nacházela tmavovláška s pisklavým hlasem. Měla společnost dvou mužů a trojka byla hlučná. Nezamlouvali se mu. Ale postarší barman s bílým vousem pod bradou mu byl sympatický. Vyzařoval z něho zkušený poklid lodního kapitána.

Objednal si čistou režnou, ale když ji před něho chlapík postavil, neměl na ni chuť. Vyzunkl ji na ex, ale neměl na ni chuť. Vlastně drink nepotřeboval, odpočinul si v autobuse. Teď už na nikoho našťvaný nebyl. Dokonce ani na ta tři hlasitá hovada vpředu u baru. Lodní zvony za barem odbily čas: osm cinknutí. Osm hodin. Nikam konkrétně se mu nechtělo jít, nic konkrétního nemínil podnikat. Hnědá holka mu už byla lhostejná. Objednal si další čistou režnou. Když ji dostal, nevypil ji, nechal ji před sebou stát, ani se mu nechtělo ji pít.

Mohl by přejít pláž, posadit se do písku, nasávat vůni mlhy, moře. Bude tam ticho a tma. Těsně předtím, než autobus zatočil, se moře znovu objevilo; naproti se rozprostírala volná pláž. Ale zůstal nehybný. Tam, kde je, mu je pohodlně. Zapálil si cigaretu a bezmyšlenkovitě po leštění barovém pultě točil štamprlí režné. Otáčel jí, aniž by rozlil jedinou kapku.

Jedním uchem zachytil slovo pronesené chraplavou ženskou. Nevnímá, co říká, ale to slovo se smýklo a měl dojem, že zní „Brub“. V tu chvíli si vzpomněl, že tímhle směrem Brub bydlí. Neviděl se s ním už

skoro dva roky a volal mu za tu dobu jen jednou, před několika měsíci, po příjezdu na pobřeží. Sliboval, že až se zabydlí, dá vědět, ale neudělal to.

Brub bydlí v kaňonu Santa Monica. Nechal stát panáka na baru a přešel rychle k telefonu v rohu. Seznam byl potrháný, ale byl to seznam pro Santa Moniku a obsahoval jméno Brub Nicolai. Vylovil niklák, vhodil ho do štěrbin, vyžádal si číslo.

Zvedla to žena; čekal, až sežene Bruba. Pak Brubův hlas, trochu zvědavě: „Haló.“

Byl rozrušený už z toho, že ten hlas slyší. Na Bruba nikdo nemá, bez Bruba by ta léta v Anglii byla jen mámení. Byl dětsky rozpustilý, volal „Haló haló, Brube“, chtěl, aby Brub uhádl nebo vytušil, s kým mluví. Ale Brub nevěděl. Zmateně se doptával: „Kdo volá?“

Rozrušení ho dráždilo. „Kdo si myslíš, že volá?“ dožadoval se. Načež zvolal: „Tady Dix. Dix Steele.“

Byla to milá chvílka. Odehrálo se to přesně tak, jak věděl, že se to stane. Brub slyšitelně polkl a pak vykřikl: „Dixi! Kde ses schovával? Já už si myslel, že ses vrátil na Východ.“

„Houbeles,“ opáčil na to. V Brubově nadšení mu bylo hřejivě a milo. „Měl jsem frmol. Vždyť to znáš. Každou chvíli se něco vyvrbí. A pak zas něco dalšího.“

„Jo, to znám. Kde jsi teď?“ chtěl vědět Brub. „Co máš zrovna v pácu?“

„Sedím v baru,“ řekl a v odpověď uslyšel Brubovo zachechtání. Většinu volného času strávili vysedáváním po barech – v té době to potřebovali. Brub nevěděl, že Dix už na alkoholu není závislý; má toho

Brubovi hodně co říct. Kámoš Brub. „Je to lokál u moře, místo vchodu má lodní příď –“

Brub mu skočil do řeči. „To jsi v podstatě u nás! Bydlíme na Mesa Road, jen pár bloků odtamtud. Můžeš se stavit?“

„Už jsem tam.“ Zavěsil, v seznamu si přečetl číslo domu, vrátil se k baru a vyzunkl režnou. Tentokrát mu chutnala.

Až na ulici si uvědomil, že tu nemá auto. Odpoledne se procházel, pak nasedl na autobus z Wilshire Boulevardu do Santa Moniky a teď je v Santa Monice. Na Bruba celé měsíce nepomyslel a čarodějnice v baru pronesla cosi, co znělo jako „Brub“. Vůbec to neřekla, jen se ten hastroš vedle ní jmenoval „Bud“, ale on si vzpomněl na Bruba.

A teď jde k němu na návštěvu.

Jelikož se to tak mělo stát, zastavil přesně v tu chvíli na červenou taxík. Nejdřív nepoznal, že je to taxík; tmavé omlácené auto řídil mladý prostovlasý kluk. Vůz byl prázdný. Přečetl si na něm nápis „Santa Monica Cab Co.“, právě když naskakovala zelená, a rozeběhl se doprostřed osamělé ulice s voláním: „Hej, taxi!“

Jelikož se to tak mělo stát, řidič zastavil a počkal na něj. „Víte, kde je Mesa Road?“ Rukou se opíral o dveře.

„Tam chcete jet?“

„Přesně tak.“ Nasedl si, pořád šťastný. „Číslo pět set dvacet.“

Řidič otočil vůz a vracel se, kudy přijel: několik bloků do kopce, zatáčka doleva a prudší svah. Mlha

ležela v kaňonu ve špinavé, syté běli, stěrač odhrnoval vlhkost. „Nicolai bydlí tady,“ řekl řidič.

Příjemně ho překvapilo, že řidič ví, kam jede. To je dobré znamení; dokazuje to, že se Brub nezměnil. Brub se pořád s každým zná a všichni znají jeho. Sledoval, jak se šoférovy mlhovky stácejí, obracejí a míří ze svahu. To vyčkávání a pozorování bylo mimoděčné; v mysli měl jen jantarový kužel mlhovky přehupující se přes mlžný polštář.

Musel otevřít branku. Vedle ní visela bílá poštovní schránka a na ní černými písmeny nápis: B. Nicolai, 520 Mesa Road. Stiskl to jméno v náručí. Dům stál vysoko nad terasou osázenou květy, ale v předním okně svítilo světlo na uvítanou, jantarové jako mlhovka. Vyšel po vinoucím se vydlážděném schodišti ke dveřím. Než sáhl na mosazné klepadlo, vteřinku počkal, opět mimoděčně, jen si vychutnával tu chvíli, než se věc stane. Sotva se klepadla dotkl, dveře se rozlétly a Brub stál před ním.

Nezměnil se. Stejně nakrátko střižené kudrnaté tmavé vlasy, stejný hranatý obličej s potměšilým úsměvem na rtech i v jiskrných černých očích. Stejná hranatá ramena a aura moře; při chůzi se kolébal jako námořník. Nebo boxer. Dobrý boxer. Takový je Brub. Prohlížel si Dixe a vřele mu tiskl ruku. „No nazdar, ty parchante,“ řekl. „Jak je to možný, žes nás nenavštívil dřív? Ukaž se mi.“

Přesně věděl, co ten druhý vidí, jako by Brub byl zrcadlo a on se v něm odrážel. Vidí dokonale průměrného mladého muže. Opáleného, středně světlé vlasy lehce zvlněné, středního vzrůstu, na svou

výšku těžkého. Oči světlehnědé, nos a ústa odpovídající obličej: sympatickému obličej, který se ale ničím nezapíše do paměti, ničím se neodlišuje od průměru. Kvalitní gabardénový oblek, vyplázl za jeho ušití spoustu prachů, a světlehnědá sportovní košile s rozhalenkou. Možná je ten obličej v danou chvíli zaostřený vzrušením a štěstím z pohledu na starého a blízkého přítele. Běžně ale nestál za pozornost.

„Ukaž se mi,“ zopakoval po něm. Brub byl o půl hlavy menší, takže na něj hleděl svrchu a on se na něj díval zespoda. Provedli prohlídku mlčky, oba spokojení s tím, co vidí, a oba zároveň prolomili ticho. „Vůbec ses nezměnil.“

„Tak pojď dál.“ Brub ho chytil za loket a uvedl ho z příjemné zšeřelé haly do osvětleného obývacího pokoje. Když přecházeli útulnou osvětlenou místnost, rytmy jejich kroků se rozešly. Není to tu jako dřív. Je tu děvče – a má právo tu být.

Viděl ji tak, jak ji uvidí napořád: útulnou dívku v prostých béžových šatech, schoulenou ve velkém ušáku u bílého krbu. Křeslo bylo křiklavě barevné, zelené a nachové skvrny připomínaly tropické květy a příčně přes vzor se klikatila třesňově rudá křivka. Její vlasy měly odstín nejsvětlejšího zlata, stříbřitěho zlata; nosila je vyčesané z obličeje a v týle tvořily loknu. Měla pohlednou tvář, ne naivně hezounkou, nýbrž výraznou, s vystouplými lícními kostmi a rovným nosem. Oči měla nádherné, modré jako moře a sešikmené jak perutě, a ústa rýsovala nádhernou linku. Krásná přitom nebyla; v místnosti plné krásavic, v baru nebo v nočním klubu by se po ní člověk

neohlédl. Nevšimli byste si jí, byla by tlumeně diskrétní; byla to dáma a nechtěla upoutávat pozornost.

Patří sem, je to paní domu a ve svém uspokojení je krásná. Ještě než kdokoli promluvil, věděl, že je to Brubova žena. Podle jejího úsměvu, když vešli, podle toho, jak se jí úsměv zvýraznil, když Brub promluvil. „Sylvie, tohle je Dix. Dickson Steele.“

Natáhla ruku a dokončila větu: „- o kterém jsi mi neustále vyprávěl. Ahojte, Dixi.“

Dix popošel, aby jí oplatil úsměv, a uchopil ji za ruku. Mimo tu chvíli zcela na počátku nedal nic znát. A ani toho si jistě nikdo nevšiml. „Ahojte, Sylvie,“ řekl. Vestoje byla vysoká, stejně vysoká jako Brub. Držel ji za ruku a otočil se k pyšně usmávavému Brubovi. „Proč jsi mi neřekl, že jsi ženatý?“ dožadoval se. „Proč tuhle krásnou bytost skrývat pod příkrovem lhостejnosti?“

Sylvia ruku odtáhla a Brub se zasmál. „Mluvíte přesně jako ten Dix, o kterém jsem slyšela,“ opáčila. Měla sympatický hlas, stejně blyštivý jako ty její světlé vlasy. „Pivo s námi, nebo whisky jako zarytý individualista?“

„K Brubovu náramnému překvapení si dám pivo,“ řekl.

Bylo tam příjemně. Pokoj měli zařízený vkusně, jen to křeslo se křiklavě vyjímalo; gauč byl zelený jako tráva, druhý svítil žlutě jako slunce. Na leštěné podlaze ležela světlá rohož, stálo tam mohutné zelené křeslo a přes žaluzie visely těžké bílé závěsy. Kvalitní reprodukce – O’Keeffová a Rivera. Bar v koutě, praktický a nenápadný, byl ze světlého dřeva. Museli mít ledničku, pivo bylo orosené.

Sylvia mu otevřela láhev, polovinu nalila do vysoké ojíněné sklenice a postavila ji vedle něj na odkládací stůl. Přinesla láhev Brubovi a nalila si sama. Měla sličné ruce, útlé, klidné, precizní; pohybovala se tiše a stejně tak přesně. V posteli je nejspíš úžasná; žádné zbytečné pohyby, klid.

Když měl jasno, co si vlastně myslí, zopakoval: „Proč jsi mi neřekl, že jsi ženatý?“

„Prý – proč jsi mi to neřekl!“ rozchechtal se Brub. „Zavolals mi před sedmi měsíci, v únoru, přesně osmého, s tím, že ses zrovna přestěhoval, a jakmile budeš mít kvartýr, dáš mi vědět. Od té doby o tobě nemám tuchy. Tři dny nato ses odhlásil z Ambassadoru a nenechals na recepci adresu. Jak jsem ti měl něco oznamovat?“

Usmál se, oči sklopené k pivu. „Takže ty sis ověřoval, co se mnou je, Brube?“

„Snažil jsem se tě najít, ty cvoku,“ šťastně opáčil Brub.

„Jako za starejch časů,“ doplnil Dix. „Brub se o mě staral jak starší brácha, Sylvie.“

„Potřebovals péči.“

Vrátil se ke své otázce. „Jak dlouho už jste svoji?“

„Na jaře to byly dva roky,“ řekla mu Sylvia.

„Týden a tři dny po demobilizaci,“ řekl Brub. „Tak dlouho jí trvalo sehnat si termín v salonu krásy.“

„Což ovšem neměla zapotřebí,“ usmál se Dix.

Sylvia mu věnovala úsměv. „Tak dlouho mu trvalo, než schrastil prachy na oddací list. Vykládejte mi něco o opilých námořnících! Všechno utratil za kytky a dárky – a na cenu svatby úplně zapomněl.“

Příjemná místnost, hovor a pivo. Dva muži. A krásná žena.

„Proč jsem asi podle tebe válčil?“ řekl Brub. „Abych se mohl vrátit k Sylvii.“

„A proč jste válčil vy, pane Steele?“ Sylviin úsměv nebyl ostýchavý; zvolila ho tak, aby nebyl.

„Kvůli víkendovým vycházkám po Londýně,“ nadhodil Brub.

Přebil Brubovu větu inteligentní odpovědí. Chtěl na ni udělat dojem. „Často jsem nad tím přemýšlel, Sylvie. Proč jsem vlastně já nebo kdokoli jiný válčil? Říct, že jsme museli, nestačí. Když jsem nastupoval, nemusel jsem. Důvod byl nejspíš ten, že si to doba žádala. A nabízelo se jít k letectvu. Na univerzitě jsme všichni byli posedlí létáním. Když válka začínala, byl jsem na Princetonu ve druháku. Nechtěl jsem si vzrůšo nechat utéct.“

„Brub byl na Berkeley,“ vzpomínala. „Máte pravdu, doba si to žádala.“

Zamířili do klidnějších vod, k vážnému rozhovoru.

Brub mužským otevřel další pivo.

Řekl: „Doba si to žádala, nebo tak jsme si to aspoň odůvodňovali. My jsme lehkomyšlná generace, Dixi; nechceme, aby kdokoli věděl, že po píchnutí krvácíme. Ale sebeobrana nám zůstává jako jeden z mála elementárních instinktů. Přes všechny výmluvy to byla sebeobrana. A my to věděli.“

Dix lenivě přisvědčil. V tomhle domě se dalo souhlasit i nesouhlasit. Ať zaznělo cokoli, nikomu se to nemohlo vymstít. Nepanoval tu žádný hněv, nenašla

se žádná příčina k hněvu. Dokonce ani s ženskou ne. Možná dokonce díky té ženské ne. Je laskavá.

Sylvii pobavený hlas slyšel zdálky, jakoby přes vrstvičku šedavé mlhy. „Brub vždycky hledá skryté pohnutky. To protože je u policie.“

Zprudka zaostřil. Slovo se mu zabodlo do mozku jak chladný hrot. Slyšel vlastní hlas, jak to tvrdé a studené slovo opakuje. „U policie?“ Oni si ale ničeho nevšimli. Mysleli si, že je jenom překvapený, zatímco on byl víc než překvapený, byl zaskočený a v šoku. Byli na tu reakci zvyklí. Jelikož nežertovali, říkali pravdu. Brub s omluvnou grimasou, jeho žena s pýchou překrytou smíchem.

„Opravdu je policista,“ dodala.

A Brub ji opravoval: „Teď už ne policista, zlato. Detektiv.“

Sehrávali tu scénku často, měli ji zažitou. To on sám potřeboval napovědět, potřeboval narážku pro další repliku. Nevěřicně zopakoval: „Policista“, ale počáteční ochromující šok už pominul. Byl připraven dát najevo korektní pobavení.

Brub zopakoval: „Detektiv. A nevím proč. Každý se ptá proč a já to nevím.“

„Ještě neodhalil skrytý motiv,“ prohodila Sylvia.

Brub potřásl rameny. „Zrovna ten mi je jasný. Cokoli, jen ne pracovat. Heslo rodu Nicolaiů. Máme ho v erbu.“

„Urostlý zdravý mužský vleže,“ dodala Sylvia.

Byli jak dvojice v rozhlase, konverzovali spolu se spontánní lehkostí.

„Můj otec byl latifundista, za celý život nehnul

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V osamění.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.